

Gregorčičev podpis v knjigi, ki jo hrani pesnik A. Gradnik

SIMONU GREGORČIČU

PESNIKU-BUDITELJU slovenskega naroda v celoti in še posebej sončne Goriške, kjer ga je rodila slovenska kmečka hiša pod skalnatim Krnom in mu srebrna Soča pela kot »hod deklet s planine«, dokler ni zajokala po ravninski zemlji v poplavi, iz katere je klical na pomoč vse slovenske brodarje: Naš čolnič pogube otmimo!; temu pesniku se ob novi goriški pomladi, ko že ugašajoča naša zvezda zopet prihaja izza gorá, kamor je njen zahod spremljal z otožno pesmijo, poklanjamo v zahvalo, da je s svojo navdušeno besedo narod budil in ga ohranjal vsa ta dolga leta, da ga je ob stoletnici zopet zdravega in budnega našel zbranega ob svojem imenu.

PESNIKU-DUHOVNIKU, vogelnemu kamnu in izhodišču naše zavestno katoliške, sicer rado didaktične in vznešene pesniške tradicije, ki je od njega šla v Medveda in Meška kakor tudi Sardenka, Preglja in Pogačnika z motivi: Bog, slovenska zemlja, ideali čednostnega življenja, kajti — danes čutimo, da je Mahnič obsodil bolj Stritarjevo filozofsko ostalino v njem, kakor pa njegovo srčno krščansko sočutje.

PESNIKU-NARODNEMU PEVCU, »Goriškemu slavčku«, ki je kot nihče pred njim in ne za njim zapel preprostemu ljudstvu iz srca in v srce; mu izražal vero in ljubezen in narodni vzor v tako preprosti, a srčno topli besedi, da mu je ostala v srcu kot v ušesu še za dolgo, dolgo vrsto rodov.

Temu BUDITELJU, DUHOVNIKU IN PEVCU se klanja

Dom in svet

OB STOLETNICI NJEGOVEGA ROJSTVA
1844—1944.